

Eski Düşünceler Aynı Yüzler

İçeriği Yazan: [Erbil DENİZ](#) [1] Zaman: Paz, 07/12/2008 - 07:00

Yazar: Erbil DENİZ

Yıllardan beri değişmeyen yüzler, değişmeyen politikalar ve bunlara bağlı olarak da değişmeyen sıkıntıları görüyoruz ve her dönemde bu sıkıntıları dile getirmekten de geri durmuyoruz. Çözümler koyuyoruz, yeni açılımlar yapıyoruz sözde; ama bir türlü fiili duruma getiremiyoruz isteklerimizi.

Sorunlar aynı, çözümler aynı. Her birimizin içine işledi artık bu çözümler. “Türkiye Cumhuriyeti hem uluslararası sistemde hem kendi sınırları içinde yeni haritalar belirlemeli, yeni politik düzene geçmeli, daha gerçekçi yaklaşımlar getirmeli.” anlamındaki konuşmaları hatta kimi zaman serzenişleri hep duyuyoruz.

Peki, neden 50 yıldır bu deyişlerin sonu gelmedi? Nedeni çok basit. 50 yıldır aynı yüzler veya farklı yüzlere bürünmüş aynı kafa yapısındaki siyasetçiler tarafından yönetiliyoruz. Taş üstüne taş koymaktan aciz, günübirlik politikaları seven, popülizmin bütün nimetlerini kullanan, kendi cebini ve mevkisini düşünmekten başka düşünce yapısına sahip olmayan kişilere muhtaç olmak; sorunları hep aynı yerde tutmamıza neden oldu yıllardır. Hep kötüler arasından az kötüyü seçmek zorunda bırakıldık. Ve her seferinde aynı insanlara defalarca yeni şanslar -yeni sömürme şansları- vermekten de geri durmadık.

Bu insanların yerine geçebilecek; bunlardan daha becerikli, daha duyarlı ve daha genç kişileri çıkartamadık içimizden. Çıkmak isteyenlere de ya engel olduk ya da gelişmeleri (!) için bu yaşlı kurtların eline bıraktık. Yolumuza hep aynı isimlerle devam ettik. Aslında ortada yol bile yoktu. Çamurun, pisliğin içinden yürüdük ve bize bunu yol olarak gösterdiler.

40 yaşını aşmamış beyinlere hiçbir zaman güvenilmedi ülkemizde. Bırakın 40’ı; söz sahibi olması için 50’sini yıllar önce aşmış olması gerekir bizde. Fikir olarak yetişkin, belli konularda (hukuk, ekonomi gibi) uzman siyasetçilerimiz hiç olmadı denecek kadar az oldu ülkemiz siyasetinde. Siyaset ya emeklilik mesleği olarak, ya para arttırma platformu olarak görüldü yıllardır. Mesleğinden elini ayağını çekmiş, bölgesinde önemli iş adamı veya tüccar olan kişilerle geldik bugünlere kadar. Ayrıca, siyaset yapmak istiyorsanız “adamlık” öncelik oldu her zaman. Politika “adamların” işi olarak kabul edildi; kadınların değil.

Geçtiğimiz yıllarda “Hadi gençler siyasete!” tarzı sloganlarla çalkalandık bir dönem. Hatta işi biraz daha abartıp milletvekili seçilme yaşını 25’e kadar düşürdük. Ne güzel. Teorik olarak gerçekten mutluluk ve umut verici. Ya pratik olarak ne durumdayız?

Öncelikle ekonomik engellerden başlayalım. Bir genç düşünün ki 25 yaşında kendi çabasıyla bilgi, yetenek kazanmış ve bunun karşılığında da yüksek bir maaşla, yüksek bir mevkide çalışıyor. Burada dikkat edilecek kısım; “kendi çabasıyla”. Muhakkak vardır, ama ne kadar? Ailesinden gelen bir mirası yoksa nasıl varlıklı olunabilir? Zira varlıklı olmadan siyaset yapamazsınız bu ülkede. (Ya iş adamı olacaksın, ya emekli.) Varsayalım abartıyoruz; siyaset yapmak için paraya gerek yok. Peki, partilerin “milletvekili aday adayı” olmak için yapılan başvurulardan aldığı ücret neyin nesi? (Bazı partiler dışında.) Daha siyasete girmeden bedeller isteniyor.

Bir şekilde aday adaylığı başvurunuzu yaptınız, gerekli yerlerden destek (torpil) almadan aday olmayı hayal bile etmeyin zaten. Maalesef, bu düzen böyle işliyor bizim ülkemizde. Liyakate değil, çevreye ve paraya bakılıyor.

Ekonomik engeller dışında, gelenekselleşmiş engeller de var tabii ki. Büyükleriniz varken siz siyasete giremezsiniz. O büyükler; ya kendi istekleriyle siyaseti bırakacak, ya darbe olacak ya da ömürlerini tamamlayacaklar ki sizin önünüz açılsın. “Hep ben, tek ben” düşüncesindeki büyüklerinizden icazet almadan bu ülkede siyaset yapamazsınız.

Her gelen siyasetçiden duyarız; çağdaşlaşma, Avrupalılaşma gibi sözleri. Bu sözleri söyleyenlerin kendi çağdaşlık seviyelerinden bihaber olduklarından haberleri var mı acaba? Sanmıyorum. Olsaydı eğer, şimdiye kadar en azından birkaç örnek görebilirdik. Hangi Avrupa ülkesinde bizdeki örnek siyasetçilerden vardır? Hangi Avrupa ülkesi genç siyasetçilerin önünü bizim kadar kesebilir? Hangi Avrupa ülkesi siyasetçisi, yenilgiyi kabul etmeyip, bulunduğu mevkiye kendini mıhlar? Bırakın kendi istekleriyle ayrılmayı, defalarca seçim kaybettiği halde koltuğa yapışmış politikacılarımız var bizim. Nedenleri de hazır: “Bu tecrübedeki bir siyasetçiyi nasıl dışarıda tutabiliriz? Onun yaşanmışlıklarına ülke olarak ihtiyacımız var.” Bunun Türkçe karşılığı; “Biz kırk kişiyiz, birbirimizi iyi biliriz!” Tecrübe ve çıkar ayrı şeyler. Bilgiye dayalı olmayan tecrübe ise apayrı bir şey. Politika tecrübe istemez, diplomasi tecrübe ister. Politika akılcılık ve bilgi ister. Hem akıl sağlığı sorunlarınız olacak, hem bilgi seviyeniz yetersiz olacak ama siyasetçi olarak ömrünüzün son günlerini geçireceksiniz. Danışmanlık yapabilirsiniz, öneriler sunabilirsiniz; hatta eleştirilerle katkıda bile bulunabilirsiniz, ama ülkeyi yönetemezsiniz. Yönetmekten geçtim, muhalefet bile olamazsınız. Olmamalısınız. Gerçek amaç ülkeye fayda ise tabii...

Bir yerden sonra, siyaset maddi kazanç kapısı olarak görülmekten de çıkıyor, statü kapısı halini alıyor; çünkü yıllar boyu siyasette olan bir insan için maddiyatın artık bir önemi kalmıyor. Çevre gözündeki ve halk içindeki statü ve bu statünün getirmiş olduğu kişisel avantajlar paranın önüne geçiyor doğal olarak. Ve bu statü kaybı korkusu, bulundukları koltukları ya da alanları daha sıkı sıkıya sarmalarına neden oluyor.

Ne yapılabilir?

Farklı farklı nedenlerle, farklı çözümler sunulabilir; ama yıllardır olduğu gibi, yine sadece sunu olarak kalır. Bir sunu yapmak gerekirse;

Aktif siyasette olma sınırı getirilebilir. Örneğin; bir kişi en fazla 3 dönem TBMM çatısı altında bulunabilir.

Veya nasıl milletvekili seçilmek için alt yaş sınırı varsa, aynı biçimde üst sınır da konulabilir.

Örneğin; 60 yaşını geçmiş kişiler aktif siyaset yapamazlar.

Ya da belli bir yaştan sonra sağlık kontrolü zorunluluğu getirilebilir. Örneğin; 55 yaşından sonra her 2 yılda bir olmak şartıyla üniversite hastaneleri tarafından sağlık kontrolü zorunluluğu getirilebilir.

Çözüm istedikten sonra, onlarca çözüm yolu bulunabilir; ama bunun için kimse hevesli değil, olması da beklenemez zaten. Statü kaybetmektense, onurlarını kaybetmeyi göze almış kaç insan var sizce?

Eğer ülke için bir şeyler yapmak temel amacımızsa, savaştığımız çok engellerimiz var. Ülkeye faydalı olmak isteyen büyükler, bir yerde kendilerini rafa kaldırırlar. Yeni gelecek kişiler, gerektiği zaman o rafların tozunu sileceklerdir. Bundan kuşku duymadan; değerimizi korumak için, daha fazla tozlanmamak için, lütfen artık gidin. Lütfen...

iletisim@politikadergisi.com

[Bu yazı, Politika Dergisi Sayı 10'da yer almıştır. Tüm fazladan özellikleri ile özgün sayıyı indirmenizi öneririz. Sayı 10'u indirmek için [buraya tıklayınız.](#) [2]]

Yorumlar

- [E-Dergi Yazıları](#) [3]
- [Diğer](#) [4]

Kaynak URL (21/05/2024 - 13:45 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/eski-dusunceler-ayni-yuzler>

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/erbil-deniz>

[2] <http://www.politikadergisi.com/sites/default/files/PD10.zip>

[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/e-dergi-yazilari>

[4] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/diger>